

Voorwoord

Als klein kind kijk je vol verwondering naar de wereld, maar als volwassene besef je pas dat het leven ook minder leuke kanten kent. Niet iedereen is het gegund om lang en gelukkig te leven, kinderen te zien opgroeien of samen met een partner oud te worden. Het kan zomaar gebeuren dat het misgaat, heel erg mis. Je hebt een leuke baan, een fijn gezin, maar plotseling blijkt je partner ziek te zijn. Niet zomaar ziek, maar levensbedreigend ziek. Van de ene op de andere dag kantelt de wereld, al je toekomstdromen vallen als los zand uit elkaar.

Uiteindelijk hervind je je krachten en samen kun je het wel aan. De ziekte lijkt zelfs te overwinnen en een lange tijd gaat het goed. Je durft weer te hopen, maar dat blijkt een illusie te zijn, want de ziekte keert onverwacht terug. Al je angsten blijken toch waarheid te worden. Terwijl je partner in genezing blijft geloven, weet jij al dat het einde onvermijdelijk is. Leven is een kunst, maar sterven ook. Goed afscheid nemen van je kinderen, ze iets voor de toekomst meegeven en je eigen sterfelijkheid accepteren.

Als weduwnaar sta je voor de taak om in je eentje je kinderen op te voeden. Kinderen die net in de puberleeftijd zitten. De een trekt zich terug en wil niet meer over zijn moeder praten, de ander overschreeuwt zichzelf en wordt rebels. Hoe goed je ook je best doet, je kunt nooit de leegte vullen die hun moeder achterliet. En dan is er nog je eigen rouw, heb je daar wel tijd voor? Want je wordt opgeslokt door je werk, de kinderen en het leven van alledag. Durf je nog te geloven in een toekomst voor jezelf? Hoe kun je dit bestaan ooit blijven volhouden?

Het heeft mij veel geholpen door anders naar het leven te gaan kijken, hoe moeilijk dat ook was. Door het leven als een sprookje te beschouwen. Daarmee komt alles in een andere dimensie te staan.

In sprookjes worden fijne momenten ruw verstoord door zwarte bladzijden waarop alles fout dreigt te gaan. Maar één ding staat vast. Hoe diep je ook in de put bent gevallen, er is altijd een weg omhoog, uiteindelijk komt het toch weer goed. Hoe onverdraaglijk een moment ook mag zijn, het gaat voorbij. Sprookjes lopen altijd goed af: de prins vindt zijn prinses, kinderen worden weer gelukkig, wie volhoudt wordt beloond, hoe lang het ook mag duren. Niet zonder kleerscheuren, dat hoort er ook bij. Zonder beproevingen kan er geen held zijn.

Nieuw geluk moet je zelf vinden en dat gaat in stapjes. Kleine stapjes vooruit en soms grote stappen terug. Je ontdekt dat je meer aankunt dan je denkt. En opeens gaat het beter. Je vindt nieuw geluk, een nieuwe liefde. Niet dat alles daarmee is opgelost, dat hoort ook bij een sprookje, maar het geeft weer kracht. Kracht om je leven aan te pakken en weer een beetje te genieten.

Met dit sprookjesverhaal wil ik lezers die moeilijke tijden doormaken een hart onder de riem steken. Hoe erg het leven er ook uit mag zien, ga niet bij de pakken neerzitten. Kijk met een andere blik naar je leven, zie het als een sprookje. Durf te geloven in 'ze leefden nog lang en gelukkig'.

Dit deel gaat over de eerste ontmoeting tussen de koning en de prinses: hoe voelt dat om weer op zoek te gaan naar een nieuwe liefde? Zijn de kinderen het daarmee eens? Ik heb het verhaal oorspronkelijk geschreven als geschenk voor de gasten van mijn bruiloft. Voor deze tweede druk heb ik het verhaal herschreven. Eigenlijk is het een sprookje voor iedereen, jong en oud.

Michèl Admiraal

Castricum, 2 september 2017